

ЗАВИСТЬТА

(Народна приказка)

Въ едно село живѣли двама братя: единиятъ богатъ, а другиятъ сиромашъ. На единъ празникъ сиромашътъ отишелъ на гости на богатия. Седналъ на трапезата, па рекълъ:

— Днесъ е голѣмъ празникъ. Нѣма ли да ме почерпишъ?

— Защо да не те почерпя, — отговорилъ богатиятъ братъ. — Ей нѣ, делвитѣ сж пълни съ вино, пий колкото си искашъ!

Станалъ сиромашътъ, навелъ се надъ една делва и започналъ да пие. Делвата била пълна съ вода, но той се престорилъ, че нищо не разбира.

Когато си тръгналъ за въ кѣщи, станало му весело и запѣлъ. Върви сиромашътъ, пѣе си, а

му се струва, че другъ нѣкой върви следъ него и пѣе.

Поспрѣлъ се, услужалъ се, па запиталъ:

— Хей, кой пѣе?

— Азъ.

— Ами кой си ти!

— Азъ ли кой съмъ? Азъ съмъ неволята.

Ами накѣде си тръгнала?

— Съ тебе съмъ тръгнала, — отговорила тя.

— Какъ тѣй съ мене? Че азъ не съмъ те канилъ.

— Е, не си ме канилъ, ама азъ все съ тебе си вървя отъ години.

— Ами че защо вървишъ съ мене? Азъ съмъ сиромашъ човѣкъ. Щомъ стигна сега въ кѣщи, ще умра. Кѣде ще отидешъ ти тогава?

— И азъ ще дойда съ тебе!

— Я гледай ти! Щомъ пѣкъ толкова много съмъ ти драгъ, ела, ама добро нѣма да видишъ!

Стигналъ сиромашътъ въ кѣщи, взелъ теслата и се заловилъ да кове сандѣкъ.